Ч. 180. Субота 26 (13) липня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 1-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Ческо-німецка згода. — Загальне право виборче на Угорщині. — З нової републики. — Справа марокканьска. — Домашна війна в Персиї.

„Slav. Korr.“ доносить: З днем 8 вересня кінчать ся ферії парляментарні, бо кн. Тун вертає до Праги і розпічне конференциї з проводирями соймових партий в справі урухомленя сойму. Ходить при тих конференциях поки що о т. зв. „малу угоду“, котра має творити основу до нормальної праці сойму. Вигляди суть дуже песимістичні, а все-таки не брак основи до подуманя, що чисто матеріяльні зглядн, однаково важні для обох партий в краю, спричинять взаїмне зближенє політичних таборів.

„Deutsche Nachr.“, офіцияльний орґан німецкого народного союза, так пише: Послідні інформациї з ческого табора представляють настрій Чехів що до переговорів мирових в дуже невідраднім сьвітлі. Вже нині треба рішучо покинути гадку, мов би то судьбу парляменту треба зробити зависимою від висліду праских переговорів. Віcть, що президент міністрів бар. Ґавч дав кн. Тунови місяць вересень яко реченець до заведеня угоди, треба пояснити лиш яко акт чемности. О фактичнім успішнім висліді нарад не може ані президент ані ческий намістник поважно думати.

Орґан партиї Кошута оголошує, що на основі внесеня Фр. Кошута в справі реформи виборчої право виборче може одержати кождий, хто уміє по мадярски читати і писати. В сім случаю всі анальфабети — а тих єсть на Угорщині богато міліонів, — а відтак і всї инші особи, хоч би й письменні, але не знаючі по мадярски, були би виключені від права виборчого.

Портуґалія стала вже справдешною републикою. Вчера вибрано президента нової републики в Европі а з нинішним днем входить в житє нова конституция. В виборі президента голосувало 207 послів, з того 121 голосів одержав прокуратор при найвисшім трибуналі Арраґія, 86 голосів міністер справ заграничних Магадо. Президент народних зборів оголосив відтак серед грімких оплесків вислід вибору.

Арраґія забрав голос і заявив, що має сильну волю служити льояльно і вірно конституциї, стеречи загального добра і береженя независимости Портуґалії. О доконанім виборі повідомлено жителів столиці сальвою з пушок.

Президент Арраґія зложив відтак присягу і в другій промові радив, щоби пущено в непамять похибки попередників та промовляв за згодою републиканьских партий в цїли уґрунтованя щастя вітчини і скріпленя нового правительства.

Відтак пішов новий президент до палати Белем, де єму зложили желаня посли і міністри. На промову президента міністрів Браґи, котрий предложив свою димісию, президент відповів, висказуючи признанє премієрови з приводу єго заслуг для републики і просив, щоби він позістав в уряді до хвилї заіменованя нового кабінету, що наступить за кілька днів.

Вечером було місто ілюміноване і украшене хоругвами. На улицях здвиг публики приняв з одушевленєм вість о виборі президента. Також і на провінциї відбули ся ентузиястичні маніфестациї. В цілій Портуґалії панує повний спокій.

З Парижа доносять, що на оногдашній конференциї міністрів з трома амбасадорами ухвалено остаточно управильнити марокканьску справу з Німеччиною. Що до сего, то в францускім правительстві нема найменьшої ріжниці в поглядах. Пос. Камбон предложив вчера президентови Фалієрови порішену ухвалу а на нинішній раді міністрів має она бути ухвалена.

Предложеня францускога правительства суть так уложені, що скоро Німеччина згодить ся на них, то предложеня ті яко протокол берлиньский будуть творити то доповненє акту списаного в Альжесірас. Всякі же зміни територияльні, котрі входять в рахубу яко конце-

---

2)

Дивний досьвід.

(Оповіданє Марка Твена).

(Дальше).

Дні минали за днями, але єго настрій в нічім не змінив ся. Малий Вікльоф не заприязнив ся з ніким, все був задумчивий; єго думки займали ся чим иншим, а з лиця не сходив сум.

Одного рана Рейбори забажав розмовити ся приватно зі мною. Сказав коротко:

— Прошу не брати менї за зле, але музиканти вже такі сердиті, що нарешті один з иних мусить заговорити.

— Чому? Що стало ся?

— Через малого Вікльофа. Музиканти такі на него люті, що годі оповісти.

— Говоріть, говоріть! Що він зробив?

— Він молить ся.

— Молить ся?

— Так. Не дає музикантам хвильки спокою своїм бурмотанєм. Се перша єго робота рано; то само по полудни і то само в ночи. Так, навіть в ночи і то найбільше всіх лютить. Не можна спати. Туркоче весь час як млин. Зачинає від капельника і молить ся за него, потім іде штабовий тромпетер і він молить ся за него, опісля павкар і так далі, ціла капеля за порядком. Годі довше видержати. Кидають на него тяжкі черевики, щоби замовк, але нїчо не помагає, бо темно. До того не молить ся настоячки, але клячить за бубном, не роблячи собі нїчого з того, коли довкола паде град черевиків. Приймає се немов оплески. Кричать до него: Досить! Перестань! Дай спокій! Забирай ся! Киньте єго на землю! — і тим подібне. Але що то значить? Нїчо, нїчогісенько! Він не звертає на се уваги.

Сержант відпочав хвильку і говорив дальше:

— Той хлопчище якийсь дурнуватий. Раненько схоплює ся перший з ліжка, порядкує черевики і кладе кождому музикантови єго пару перед ліжко. Знає вже всі черевики так добре, що зі замкненими очима міг би сказати, до кого сей черевик або той належить.

По другій павзї, якої я не перебивав, говорив дальше:

— Але найгірше то, що він молячись — а коли він не молить ся? — що він притім не говорить, лишень сьпіває. А ви знаєте, який солодкий як мід у него голос, коли він говорить. Знаєте, що він своїм голосом може недоброго пса до себе звабити, аби лизав єму руку. Вірте менї, пане команданте, се вже щось більше ніж сьпів. Тон флєта звучить остро в порівнаню з голосом того хлопчиска. Гомонить так лагідно, так мило, так гарно, що чоловік переносить ся немов до неба.

— Ну і щож в тім „найгірше“?

— То власне, пане команданте. Коли почути, як він сьпіває:

Який я бідний, темний та нужденний...

отже як він так засьпіває, кождому вода тисне ся на очи. А що він лиш засьпіває, те відчуваємо ми сильно, зворушені до глубини душі... Тепер він сьпіває:

Дитино, повна скорби,
Гріху і неспокою,
Не жди до завтра, зараз
Очисти душу свою.

і дальше в тім тоні. Кождому стискаєть ся серце і здаєть ся, що чоловік се найгірша скотина на земли. А як стане сьпівати про рідний край, родину, діточий вік, про давні спомини і річи, що давно минули, про давних приятелів, що померли, то перед очима бачимо все те, що колись любило ся і втратило ся, а так любо то слухати, так чудово мріти, що нещастє грозить. Так, пане команданте, серце може легко тріснути. Музиканти дурiють при тім. Кождий шибеник зачинає наперед вити і ніхто з них не стараєть ся хлопчину зрозуміти. І знаєте, аж коли покидають на него всї черевики, вискакують нараз серед темноти з ліжок і зачинають єго обіймати. Так, голубять єго, промовляють до него ніжними словами, просячи, щоби їм простив. І якби єму волосок з голови впав, всї станули би в єго обороні

сиї Франциї в користь Німеччини, мають творити предмет окремої угоди француского правительства.

З Тегерану доносять: О місци побуту бувшого шаха перского розпускають здаесь умисно хибні і баламутні вісти. Здає ся, що нема сумніву, що Магомед-Алї перебуває в Астарі.

До „Berl. Lok. Anzeig." доносять, що Росия заявила перскому правительству, що усуне бувшого шаха з Персиї під услівєм сповненя ряду жадань, між иншими розходить ся о признанє економічних користий для Росиї що до получень автомобільних і будови зелїзниць та обмеженє права американьскої контролї.

Новинки.

Львів, 25 серпня 1911.

— **Іменованя**. П. Міністер скарбу іменував старшими управителями податковими управителїв податкових: Филипа Вілька, Евг. Карпиньского, Ант. Топольницкого, Мар. Пакоша, Мих. Воітасевича, Кар. Красїньского, Стан. Рыріха, Йос. Дошлю, Фр. Верца, Ів. Солярского, Ів. Радомского, Стан. Габлїньского, Вячесл. Холоневского, Ал. Куна, Ів. Вошовича і Меч. Смагловского.

— **Інститут ім. Митрополита ґр. Андрея Шептицкого** в Тернополи може ще приняти кількох учеників з народних або низших кляс ґімназияльних від 1 вересня с. р. Зголошуватись на руки о. Володимира Громницкого в Тернополи.

— **Репертуар руского театру в Бучачи.** (Саля „Сокола". Початок о 8 год. вечером).

В суботу, дня 26 серпня. Гостинний виступ панї Ф. Лопатиньскої „Жидівка", опера в 5 діях Галевія.

— **Вписи до рускої школи** ім. М. Шашкевича у Львові, при ул. Скарбківскій ч. 26 на шкільний рік 1911/12 відбудуть ся в днях 29, 30 і 31 серпня 1911, кождого дня рано від 9—12, а по полудни від 3—5 години. Ученики і учениці, що записують ся до І кл. мають предложити при вписї метрику уродженя на доказ, що мають приписаний вік шкільний, а ученики і учениці, котрі вже учащали до тутешної школи, викажуть ся шкільним сьвідоцтвом з минувшого року; ученики і учениці же, які прибувають до запису з инших шкіл, мають крім шкільного сьвідоцтва, предложити також метрику уродженя.

— **Руска захоронка в Порохнику** є удержувана виключно жертвами Всесьв. о. прелата дра Івана Гробельского. Крім місячної пенсиї для Сестер, внутрішного урядженя хати і захоронки, зволив тепер о. Прелат прислати 600 К на покритє дому бляхою. Руска Захоронка виглядає тепер дуже прилично і буде твердинею обряду і народности на сих окраїнних руских землях. Нехай Всевишний заплатить стократно о. Прелатови за сей великий дар. — О. Данило Бодревич, парох.

— **Загальні збори** Тов. Інститут жіночий ім. княг. Ярославни в Тернополи відбудуть ся в недїлю 3 вересня с. р. в льокали Тов. „Руска Бесїда" в Тернополи о 4 год. по полудни. В случаю недостачі комплету відбудуть ся сї збори о 5 год. тогож дня і в тім самім місци без огляду на число явивших ся членів. Порядок дневний як на загальних зборах з 29 червня, а передовсім справа будови Інституту. — Видїл.

— **В прив. українській ґімназиї в Яворові** відбувати ся будуть вписи в днях 29, 30 і 31 серпня, вступні іспити до І кл. 1 і 2 вересня, до кляс II—IV 4 і 5 вересня. Рік шкільний 1911/12 розпочинає ся дня 4 вересня торжественним Богослуженєм, на котре мають явити ся безусловно всї вписані ученики! — Т. Грушкевич, управитель.

— **Арештованє листоноса в Яремчи.** В наслїдок донесеня, що пропадають рекомендовані листи арештовано в Яремчу місцевого листоноса Переца Шаффера. Підчас ревізиї переведеної в его помешканю знайдено около 300 вкрадених листів і значний запас відділених марок листових. Ревізию утрудняла товпа жидів, що зібрала ся була перед домом, де божниця і де мешкає Шаффер. Матїр злодія приловлено на тім як хотїла сховати під кафтаником кількадесять листів, а сестра его викинула на двір пачку листів з обдертими марками. Знайдено також листи в коминї.

Гроші в порученых листів вибирав Шаффер в той спосіб, що вечером коли надійшов поїзд, викрадав листи, заносив до дому і там перешукував що они містять в собі. Вийнявши гроші з тих листів заліплював куверту і досьвіта приносив листи на почту. Щоби однак відсунути від себе всяке підозріне, викрадав завсїгди листи, належачі до круга доручень другого листоноса, Кросїньского, котрий в наслїдок того міг зовсїм невинно дістати ся до кримїналу. Шаффер крав також листи яко листонос в Дорі, але там его не прихоплено. Шафферови помагав в крадежи брат его Хаїм, котрий з обави перед кримїналом втїк до Америки. По переведеній ревізиї відставлено Шаффера до судового арешту в Делятинї.

— **Важне для шкільної молодежи в тернопільских сторонах.** Краєва Рада шкільна подає до відомости: З причини неможности викінченя перед 1. вересня с. р. робіт інсталяцийних в нових будинках ґімназиї II. з польскою мовою викладовою і ґімназиї з рускою мовою викладовою в Тернополи, рік шкільний в тих заведенях розпічне ся аж дня 30. вересня 1911. Реченцї вписів та вступних і поправчих іспитів оголосять дотичні дирекциї.

— **Статистика львівского унїверситету.** В 1910/11 шкільним роцї було записаних на львівскім унїверситетї в зимовім півроцї 4.446 слухачів і 465 слухачок. Число розпадає ся на поодинокі видїли в отсей спосіб. На богословскім видїлї було записаних в зимовім півроцї 361, в тім числї один надзвичайний; в лїтнім 355, в тім 3 надзвичайні слухачі. На правничім видїлї 3.046, в тім 48 надзвичайних; в лїтнім 2.907, в тім 32 надзвичайні. На медичнім видїлї в зимовім семестрі 434, в сім 7 слухачів і 66 слухачок надзвичайних; в лїтнім 400, з того 4 слухачів і 69 слухачок надзвичайних. На фільософічнім видїлї в зимовім семестрі 1.070, в тім 200 звичайних слухачок; надзвичайних слухачів 78, слухачок 162; фармацевтів 79, фармацевток 11, госпітанток 26; в лїт-

---

хочби проти цїлого полку а навіть і корпусу.

Знов павза.

— Чи то всьо? — спитав я.

— Так, пане команданте!

— Отже на щож тут жалувати ся? Яка вам недогода?

— Яка? Тота, що они не дають єму сьпівати.

— Що за диво! Ви-ж самі сказали, що сьпів чудовий.

— Так, але він за чудовий. Смертний чоловік не годен того видержати. Зворушує занадто; всьо бурить ся в тілї. Чоловік чує ся злим, безбожним і засудженим на загибіль. Викликує такий жаль, що здає ся, в житю нема вже ніякої потїхи, ніякого ратунку. А потім се перепрошуванє! Коби ви бачили, як они все рано засоромлені споглядають на себе.

— Дивний се випадок, дивна жалоба. Чи справдї треба би той сьпів заборонити?

— Так, пане команданте, так. Не треба їх богато питати; всї будуть щасливші, коли тї молитви раз скінчать ся. Але найважнїйше сьпів. Як він устане, то будуть могли й молитві оперти ся.

Я сказав сержантови, що подумаю над тою справою. В ночи пішов я до кватири музикантів і став підслухувати. Сержант зовсїм не переборщив. Я чув серед нічної темноти голос молитви. Чув гнївні оклики людий. Чув град черевиків, що падав довкола бубна. Се мене заціпавило і не менше розбавило.

По хвили глубокої мовчанки розпочав ся сьпів. Боже, що за виразистість, що за чарівний тон! Подібної ніжности, мягкости й щирости нема на сьвітї. Я мусїв скоротити мій побут і вийшов, бо чув ся таким зворушеним, що подібне почуванє для команданта не яло ся.

На другий день я видав приказ, щоб сьпіванє і моленє застановити. Опісля було кілька днів, котрі дали менї тілько всілякої роботи, що я забув на молодого тамбора. Але одного рана прийшов сержант Рейборн до мене і сказав:

— Поведенє малого Віклофа дуже дивне, пане команданте.

— Чому?

— Весь час пише.

— Що пише? Листи?

— Не знаю, пане команданте. Але вештаєть ся всюди по форті, нема кута нї закамарка, якого-б він не перешукав, а що хвилї виймає оловець та папір і щось записує.

Се донесенє було для мене немилою несподїванкою. Я радо був би висьміяв ту справу, але годї сьміяти ся з того, що викликує підозрінє. Довкола нас, на півночи, діяли ся річи, що заставляли час бути осторожними і нїколи не тратити недовірчивости. Я пригадав собі, що хлопець походить з полудня, з найдальшої країни, Люізіяни, і серед таких обставин годї було відогнатись від підозріня.

Всеж таки приказ, який я дав Рейборнови, був для мене трохи неприємний. Я чув ся немов батько, що приневолений виставити сина на осоромленє та обиду. Сказав Рейборнови, нехай сидить тихо, підглядає его та старає ся дати менї щось із писанини хлопця, але так щоби він про се не знав. Приказав єму також, щоби робив всьо дуже осторожно і не звернув уваги хлопця на те, що его слїдять. Лишити єму звичайну свободу, але коли виходить до міста, йти за ним у відповіднім віддаленю.

В найблизших двох днях Рейборн зложив менї раз свій рапорт. Ніякого успіху. Хлопець писав дальше, але ховав старанно свій папір, коли побачив Рейборна. Два рази ходив до старої, заваленої стайнї під містом, задержав ся там одну або дві минути і виходив назад.

Нарештї годї було ту справу довше легковажити, занадто було підозріна. Я мусїв собі признати, що був сильно занепокоєний.

Я удав ся до свого мешканя і звелїв закликати другого команданта, інтелїґентного, розумного офіцира, сина ґенерала Джемса Ватзона Веба. Его також заскочило се несподївано та занепокоїло. Ми обговорили цїлу справу і прийшли до пересьвідченя, що треба еї добре розслїдити. Я постановив зробити се особисто.

На другий день, о 2 годинї рано я встав і пішов до кватири музикантів, де пересмикнув ся осторожно поміж сплячими. Не збудивши нїкого, удалось менї дістати ся до молодого Віклофа. Я взопив его одїж і теку і так само осторожно висмикнув ся з комнати. Коли прийшов до свого мешканя, застав там Веба, що ждав на мене, цікавий, як випаде слїдство.

Ми взяли ся сейчас до перешукуваня. При одежи ми розчарували ся. В кишенях знайшли білий папір і оловець, потім ще сцизорик і кілька дрібниць, які хлопець звичайно ховає. Повні дожиданя звернули ся ми до теки. Без успіху! Була там мала біблія а на еї першій картці стояло написано: „Чужинце, будь ласкавий з моїм сином, ради его бідної матери".

Я глянув на Веба — він обтер собі очи — глянув на себе і зробив то само. Нї один не промовив слова. Я положив книжку назад. Веб зараз встав і відійшов мовчки. За хвилю я взяв ся до своєї несмачної роботи і заніс манатки, куди належало, ступаючи хильцем. До такої орудки була се найвідповіднїйша постава. Був справдї щасливий, коли всьо було в порядку.

В полудневій годинї слїдуючого дня прийшов Рейборн як звичайно до рапорту. Я був просто злий і сказав єму:

— Дайте менї спокій з тими дурницями. Робимо собі тілько клопоту і заходів задля хлопця, що Богу духа винен.

Сержант глянув на мене здивований і відповів:

— Я виповнив ваш приказ і роздобув дещо з его писанини.

— І що з того? Що ви осягнули?

(Дальше буде).

нім півроці 931 слухачів, з того 185 звичайних слухачок; надзвичайні: 57 слухачів і 133 слухачок, 66 фармацевтів і 14 фармацевток; 6 госпітанток.

— **Руский „Сокіл“ в Станиславові** оповіщує: Карта їзди осібним поїздом станиславівского „Сокола“ на здвиг у Львові 10. вересня с. р. коштує від особи зі Станиславова до Львова і назад 5·20 К. Білєти замовляти і рівночасно посилати гроші під адресою др. Юлїй Олесницький, адвокат в Станиславові, ул. Липова ч. 4. Білєти видасть наш відпоручник за оказанем почтового рецепісу післаних гроший перед від'їздом поїзду при касї на зелїзничім двірци в Станиславові. Для Станиславова продає білєти від 1. вересня „Сокільский Базар“, ул. Собіского. З купном білєтів належить спішити ся. До нашого поїзду можуть всїдати в посередних стациях від Ямницї до Боринич тільки тоті, котрі до 2. вересня у нас зголосять ся. Білєти на посередних стациях видадуть наші відпоручники за зложенем належитости. Знижка винесе 47 процент. Розклад їзди оголосить ся в часописях. — *Видїл.*

— **Нещаслива пригода.** Вчера вечером межи 8 а 9 год. впала в будинку скарбківскім з III. поверха 7-лїтна Олена Лісякевичівна і забила ся на місци. Дитина вислана до склепу на купно, сунула ся по поручу від сходів і перехилила ся так нещасливо, що впавши на камінний поміст, розбила собі голову і в тій хвили житє закінчила.

— **Заряд канцеляриї Тов-а „Просьвіта“** подає отсим до відома, що на основі ухвали головного видїлу з дня 15 серпня с. р. остемпльовувати буде канцелярия, почавши від дня 1 вересня, всї письма, які виходять з Товариства, марками „Рідної Школи“. Головний видїл перевів таку ухвалу помимо сього, що Товариство „Просьвіта“ яко народно-культурна інституция не має касової готівки і густо часто находить ся в прикрім фінансовім положеню, помимо сього, що число посилок, які виходять з канцеляриї, є велике, (в р. 1910 усїх посилок було близько 180.000). Сим хоче головний видїл з одної сторони прийти в поміч молоденькій інституциї, що підняла ся так важної задачі а з другої сторони задокументувати вагу і значінє „Рідної Школи“ для нашого народа. Переводячи сю ухвалу був головний видїл того переконаня, що его слїдом підуть рівнож усї філїяльні і читальняні видїли, а також члени і прихильники Товариства „Просьвіта“, що в будь яких справах звертають ся до Товариства. Число посилок, які в 1910 р. наспіли до канцеляриї Товариства „Просьвіта“, виносило близько 30.000. Сего року число ще побільшить ся. Нехай лише виднїє на кождім письмі марка „Рідної Школи“ за 2 сот., так вже фонд Р. Ш. зискає 600 К річно. Головний видїл Тов. „Просьвіта“ надієть ся, що філїяльні і читальняні видїли переведуть таку саму ухвалу на своїх засїданях і нї одно письмо від них не вийде без марки Р. Ш. Що більше головний видїл певний, що усї члени Товариства та его прихильники будуть остемпльовувати всї свої письма, так що нї одна посилка не наспіє до канцеляриї Тов-а „Просьвіта“. *А. Гапяк*, директор.

— **Український відділ на одескій виставці.** З Одеси доносять „Радї“, що на одескій виставці вже впорядковано галицко-український відділ, який займає чотири переділи (кабінки) у великім павільонї ч. 3 поруч з болгарским відділом. Виставлено багато цікавих картоґрам і звітів культурно-просьвітних та економічних товариств, а також чимало галицких і гуцульских виробів.

— **Щез в каналї.** Львівскі злодії можуть бути горді з того, що дорівнують злодіям великих міст европейских. І для них служать вже канали за безпечну криївку перед полїцию. Жовнїр полїцийний патролюючий тамтої ночи на улици Чарнецкого, добачив якогось чоловіка, котрий ніс на плечох якийсь клунок, і став за ним слїдити. Чоловік той, зміркувавши очевидно, що полїциян за ним слїдить, дійшовши до ул. Куркової, отворив канал і спустив ся в долину. Полїциян за пізно прибіг, щоби его зловити, а коли запитав его, що він там робить, злодій лиш засьміяв ся до него і разом з клунком щез в каналї.

Телеґрами.

Ліверпуль 25 серпня. Вчера страйкувало ще 60.000 людий. З причини заказу походу, страйкуючі розлючені заатакували три вози трамваві і повибивали в них шиби. Полїция і войско завели порядок.

Одеса 25 серпня. З причини величезних страт, які принесла вистава, мінїстерство позволило місцевому товариству технічному замкнути виставу о місяць скорше, як було постановлено, а іменно 14. вересня.

Петербург 25 серпня. Оногдашної ночи доконано ряду ревізий і арештовано 7 осіб підозріних о належанє до петербурского комітету социяльно-демократичного.

Кечкемет 25 серпня. Вчера лютила ся тут буря. З будуючих ся домів вихор позривав дахи і повалив комини. Телеґрафічний стовп впав на переїзджаючий поїзд особовий і пробив кришу ваґона. З подорожних не потерпів нїхто нічого.

Льондон 25 серпня. „Westm. Gazette“ пише в статї вступній, що Нїмеччина має титул права до рекомпензати, коли признає Франциї вільну руку в Марокку. Франция повинна ясно здати собі справу з того, що за то, чого бажає, мусить заплатити. Згадана ґазета зазначує, що Анґлїя не підбурює Франциї до заґріпної і нерозважної полїтики.

Надіслане.

Подорож довкола землі.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного. Львів, 1910. — Цїла гра гарно обдумана. Она незвичайно цікава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до киданя і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самохідника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, в площі сьв. Юра і по довгих пригодах в подорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гро незвичайно складна і вправляє знаменито думанє і память. Надає ся дуже до забави дїтий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбудженє патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, як другі в сьвіті,
Засияли у просьвітї,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли“.

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) **Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарнї Івана** Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — **Цїна** одного примірника 1 К 50 с.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, **9·37**, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6 00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2 22**, 5 50, 7 30, **9**, 10 15, **1 30**, **2**, 5·48, 7 15†) **8·25**, 9 50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10 10†), 10 30.
†) з Красного.

З Черновець: 12 05, 5 45†), 8·05, 10·25*), 2 05, 5·52, **6 26**, 9 34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·09.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).